

NEMZEDÉKEK (KOLOZSVÁR, 2017. MÁJUS 12.)

■ Irodalomtörténetinek nem nevezném sem a dátumot, sem magát a találkozást. Mégis, záruljon itt az „új Kántor-Láng”, hátha nyitás felé mutatunk ezzel, mint ahogy 1971-ben a reményt jelentette, a jövő felé mutatott Király László, Farkas Árpád és Kenéz Ferenc, Pusztai János és Bodor Ádám szerepeltetése. Ki tudja? Következzenek az adatok és a nevek, a választott téma, korjellemzőként is.

A 26. alkalommal sorra került Szabédi Napon (a 20. század negyvenes éveinek elején indított – majd nemsokára megszűnt, a 21-ikben viszont feltámasztott, idén hetedszer megrendezett Kolozsvári Ünnepi Könyvhéten belül), az EMKE és a Korunk Baráti Társaság által a Györkös Mányi Albert Emlékházban megszervezett konferencia „A magyar irodalom egysége” kérdését igyekezett körüljárni. A ki-nyomtatott programban a cím után nem került kérdőjel, noha valószínűleg indokolt lett volna, de lehet, hogy így lett jó, a kijelentő forma a meghívott előadókat és a kerekasztal-beszélgetés résztvevőit elgondolkodásra, vitára ingerelte.

Nagy íve lett a tanácskozásnak. A különböző korosztályokat képviselő nevek erre lehetőséget is nyújtottak. A Szabédi-házban dolgozó, az erdélyi irodalmi dokumentumok feltárását végző irodalomtörténész, Bartha Katalin Ágnes meghívására, a Babeş-Bolyai Tudományegyetem képviselőjében Egyed Emese professzor asszony, a társszervező *Korunk* Szabédi-kutatója (és megnevezetlenül ugyan, de a KAB-hoz, a Kolozsvári Akadémiai Bizottsághoz is tartozóan), Kántor Lajos vállalkozott előadásra. Egyed Emese a 18–19. századi magyar irodalomból választott „koherenciamodelleket” (a nyelv összekötő erejére, a műfajok és eszközök jelentőségére utalva). A Szabédi-életműből adódott a klasszikus elődök és kortársak jelenlétét kiemelni (Petőfi–Arany János, Madách és Ady, Krúdy, Márai, Illyés Gyula, Kós Károly), nem feledkezve meg egykori tanárunk kitűnő előadásairól a magyar irodalmi nyelv történetének tárgyában.

A tanácskozás ívét a meghívott írók tágították: az emlékezetes regényeivel Budapesten, a Magvetőnél is jelen lévő, *Látó*-szerkesztő Vida Gábor, a csíkszeredai Bookart Kiadó által is fölfedezett prózaíró, Márton Evelin és a legfiatalabb nemzedékhez tartozó Horváth Benji (Horváth Előd Benjámin), az ifjúság körében népszerű slammer (a rögtönző költői kifejezésmód tehetséges művelője), nem mellesleg a kolozsvári *Helikon* (egyik) szerkesztője szólalt meg. És természetesen a szintén fiatalabb nemzedékhez tartozó irodalomtörténészek, Bíró Annamária (az EME munkatársa) és a vitát vezető Demeter Zsuzsa, *Helikon*-szerkesztő. A „kánon” ügy, a „hivatalos” (?), bár többféle budapesti (magyarországi) irodalomtörténeti besorolás, kiemelés vagy kihagyás, az „egység”, az esélyegyenlőség a szerzők és a könyvek piacán, évtizedek vagy éppen egy teljes évszázad többféle (például iskolai tankönyvi) mulasztása került terítékre. Vida Gábor rokonszenves heveséssel értelt, Márton Evelin visszafogottan beszélt, Horváth Benji egyensúlyra törekedett a hagyományos és az új kifejezés- és hatásmódok megítélésében. Elektronikán innen és túl: az irodalom élni fog.

A magyar irodalom is, természetesen.

Erre koccintottunk, szilvapálinkával, fehér- és vörösborral – Szabédi László emlékére meg a változatos folytatásra.

K. L.